

ת"פ 33974/06/21 - מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז נגד דוד אמויאל

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 33974-06-21 מדינת ישראל נ' אמויאל
בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז
באמצעות ב"כ עוה"ד לירון פיינטוך

המאשימה

נגד

דוד אמויאל באמצעות ב"כ עוה"ד זאב ניר

הנאשם

הכרעת-דין

א. כתב-האישום וזירת המחלוקת:

כתב-האישום מייחס לנאשם ארבעה אישומים כדלקמן:

באישום הראשון, עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 והטרדה מינית לפי סעיף 3 (א) (4) + 3 (א) (6) (ח) + 5 (א) רישא לחוק למניעת הטרדה מינית תשנ"ח - 1998.

נטען, כי בעת שהנאשם עבד כמנהל אגף בשירות בתי הסוהר בבית הסוהר "גבעון", ובאותה עת שא.א. (אזרחית נגריה שהגיעה לישראל כמבקשת מקלט) הייתה עצורה בו, בתאריך 26.2.19 היא הגיעה אל משרדו של הנאשם כדי לקבל כרטיס חיוג לטלפון, ואז הוא שאל אותה שאלות כלליות באשר לנסיבות הגעתה לישראל, בהמשך הורה לה לעמוד לצד שולחנו במקום נסתר מעיני העוברים ומצלמות האבטחה - היא עשתה כן - ואז שאל אותה הנאשם "האם היא בן או בת", היא השיבה לו שהיא נקבה, לאחר מכן הנאשם לחץ על החזה שלה מעל בגדיה, תוך ששאל אותה האם החזה שלה "אמתי" - היא השיבה לו בחיוב, הנאשם הרים את חולצתה ומישש את חזה עד אשר היא הפסיקה את מעשיו ועזבה את המקום.

באישום השני, עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 והטרדה מינית לפי סעיף 3

עמוד 1

(א) (4) + 3 (א) (6) (ח) + 5 (א) רישא לחוק למניעת הטרדה מינית תשנ"ח - 1998.

נטען, כי בתאריך 28.2.19 הורה הנאשם לא.א. להגיע אל משרדו, הוא הודיע לה שלא הצליח להשיג עבורה כרטיס חיוג לטלפון. מיד לאחר מכן אמר לה הנאשם, כי שמע מאחרים שהיא מעוניינת לשנות את מינה וכי אחרים תוהים "האם היא בן או בת", היא השיבה לו שהיא נקבה והוסיפה שאינה מעוניינת לשנות את מינה. לאחר מכן, אמר הנאשם לא.א. שתוכיח לו "שהיא בת" ושלצורך כך עליה להוריד את מכנסיה ולחשוף בפניו את איבר מינה - היא סירבה.

באישום השלישי, עבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

נטען, כי במועד שאינו ידוע למאשימה, במהלך החודשים מרץ-אוגוסט 2019, ביקש הנאשם מא.א. להעביר רהיט בין החדרים באגף הכלא. היא ביצעה את המוטל עליה, וכאשר נעמדה בסמוך לנאשם הוא תפס אותה מאחור באזור האגן, היא הופתעה, מעדה על הרהיט ונשרטה בסנטר.

באישום הרביעי, ריבוי עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 וריבוי עבירות של הטרדה מינית לפי סעיף 3 (א) (4) + 3 (א) (6) (ח) + 5 (א) רישא לחוק למניעת הטרדה מינית תשנ"ח - 1998.

נטען, כי במספר מועדים שאינם ידועים למאשימה במדויק, במהלך החודשים מרץ - אוגוסט 2019, הגיעה א.א. למשרדו של הנאשם באגף, בין היתר, כדי לקבל כרטיס טלפון או לנקות את המקום. באותן הזדמנויות, הנאשם חיבק אותה, ניסה לנשק אותה, אך היא הסיטה את ראשה ולא אפשרה לו לעשות כן. בחלק מן המקרים הנאשם תפס באגן שלה ואמר לה שהוא אוהב אותה.

הנאשם הודה כי עבד באותה עת בכלא גבעון כמנהל האגף שבו הייתה עצורה א.א., אך הוא ניהל את ההליך תוך שהוא כופר באופן מוחלט במעשים המיניים המיוחסים לו. לדבריו, הוא מעולם הוא לא ניהל עם א.א. שיחה בעלת אופי מינית, הוא לא ביצע בה מעשה מגונה, הוא מעולם לא שהה יחד עמה בתוך חדרו וכל הקשר שלו עמה התמצה בשיחות ענייניות הנוגעות לניהול האגף ולמתן הוראות לא.א. כעצורה במסגרת תפקידו.

ב. עדות המתלוננת:

(1). הערכה של העדות:

לאחר שבחנתי את עדותה של המתלוננת באורח בלתי אמצעי באתי אל המסקנה, כי היא מסרה עדות מהימנה ואמינה המאפשרת לקבוע ממצאי עובדה בהתאם לה ואשר נתמכת בראיות מחזקות, אשר יפורטו בהמשך.

המתלוננת מסרה עדות סדורה, קוהרנטית, צעד אחר צעד, תארה את שהתרחש תוך שהיא קושרת את הדברים לזמן ולמקום, באופן הגיוני ביותר ובאופן המתיישב עם מיהותה, אופייה ומעמדה הבלתי חוקי בישראל בתוך בית-המעצר, תחת פיקוחו של הנאשם.

זוהי אזרחית נגריה (עמוד 8 שורה 23), כבת 34 (עמוד 8 שורה 11) אשר הגיעה לישראל בטיסה בתאריך 22.2.19 (ת/5 + עמוד 9 שורה 2, עמוד 31 שורה 24, עמוד 59 שורה 6) כמבקשת מקלט משום שהרגישה סכנה לחיות בארצה עקב נטייתה המינית (עמוד 9 שורה 14, עמוד 10 שורה 8, שורה 20, עמוד 58 שורה 3 והלאה). היא נעצרה בישראל עד לגרושה (עמוד 12 שורה 20). תחילה בבית מעצר אחד ולאחר מכן הועברה לבית מעצר גבעון (עמוד 13 שורה 12) (שהתה בו עד ליום 10.12.20 - עמוד 56 שורה 5).

היא מסרה את עדותה בבית-המשפט ימים ספורים לפני שגורשה מן הארץ (בעת העדות לא הייתה עצורה אלא שהתה בישראל לקראת גרושה - עמוד 57 שורה 9 והלאה). כלומר, במעמד עדותה היא ידעה שבימים הקרובים היא הייתה צפויה להיות מגורשת (האז"ם סידר כי תקלט באוסטרליה - עמוד 56 שורה 15) **וכי עדותה בבית-המשפט אינה משנה דבר בעניין זה**. כלומר, המתלוננת לא העידה בפניי תחת מורא גירוש מן הארץ בחזרה לארץ מולדתה **ואני מקבל את הסברה בעניין זה, שלפיו עדותה אינה קשורה לשאלת הגירוש מן הארץ** (עמוד 55 שורה 14 והלאה). לאמור, העידה בפניי עדה **נעדרת מניע זר**, כפי טענת הנאשם בסיכומיו. התרשמתי, כי **המניע היחיד של העדה למסור את העדות הוא רצונה לחשוף את האמת** בפני בית-המשפט וליידע על מעשיו של הנאשם, והיא אינה אחוזת נקם באופן שמוביל אותה לתאר דברים שלא היו או לטפול עלילת כזב.

זוהי מתלוננת אשר העידה בקול רך ושקט - התרשמתי מעדינות נפשה -אין לפרש סגנון זה כפי שציין הנאשם בסעיף 1 לסיכומיו כעדות להעדר מהימנות אלא להיפך. עדותה הייתה נעדרת כל התלהמות והיא לא בקשה נקם (להבדיל מרצונה לחשוף את מעשי הנאשם). התרשמתי מרצינותה, מרצונה לדלות דברים מזיכרונה **כהווייתם**. אכן, היא אישרה כי לאחר האירוע נשוא האישום הראשון היא כעסה מאוד על מעשיו של הנאשם - אך רק טבעי הדבר (עמוד 75 שורה 23), היא חשה פגועה, מושפלת (עמוד 76 שורה 2) - אך כעס זה נבע משום שהוא אכן פגע בה, כפי שתיארה ולא משום מניע אחר חיצוני לכך.

בכל הקשור לסגנון עדותה של המתלוננת, אציין, כי כלל ידוע הוא שאין לגזור גזרה שווה מסגנונה של מתלוננת בעבירת מין פלוגית לסגנונה של מתלוננת בעבירת מין אלמונית ואין לקבוע כללים נוקשים בעניין זה. ראיתי מתלוננת בעבירות מין המוסרות עדות סוערת, ממררות בבכי וראיתי גם כאלו המוסרות עדות "קרה" כמקריאות דברים מתוך פנקס.

אכן, יפים דברים של בית-המשפט העליון בע"פ 7606/11 **פלוגי נגד מדינת ישראל**, תק-על 2013(1), 7721: "בהחלט היה מקום לצפות לגילוי סממני כאב, בכי, הבעת רגש וכיוצא בתגובות הללו, שייתנו ביטוי לתחושות אנושיות טבעיות אצל פלוגית בעקבות החוויות הטראומטיות שהן פועל יוצא הכרחי מן המעשים שבוצעו בה. בדעת המיעוט אכן הודגשה העדות האינפורמטיבית הדלה, העדר בכי ולא סערת רגשות, טון דיבור שלא שידר מצוקה. אלא שגם זאת ידענו, ובית המשפט המחוזי נתן דעתו לכך בדעת הרוב, באופן משכנע, כי גם תגובה אנמית ואף אפאתית שכזו, מאפיינת קרבנות עבירות מין, ניסיונות להדחיק את אשר אירע, לצמצם את ההתייחסות הרגשית, כמנגנון הגנה".

התגובות הפאסיביות הראשוניות מן המפגשים שלה עם הנאשם בהחלט מתיישבות עם מיהותה של המתלוננת - מהגרת בארץ זרה, שאינה ערה לתרבות הארץ ולכללי ההתנהגות הנוהגים בה, אשר עיכלה את מעשיו של הנאשם לאחר האירוע השני, והבינה כי הוא ביצע בה מעשים אסורים שעליה לחשוף אותם ולפיכך ניהלה את הרישום שיתואר בהמשך.

במענה לשאלות בחקירה הנגדית, היא הסבירה היטב מדוע לא הגישה תלונה לשלטונות הכלא או לקצונה הבכירה על מעשיו של הנאשם, לפחות לאחר האירוע השני, ואני מקבל את הסבריה (עמוד 70 שורה 19 והלאה). הסוהרים האחרים, הקצונה, לא היו נגישים לה, הן בגלל שהיו גברים והיא לא הרגישה בנוח לספר להם ואם משום שאינם דוברי השפה האנגלית על בוריה והיא נדרשה להזדמנות עת תפגוש אדם שביחס אליו יהא לה את האומץ להתלונן ושיבין לליבה, אותה ואת שפתה.

לא מצאתי במהלך החקירה הנגדית של המתלוננת כל אמרה או נתון, אשר יורד לשורשו של עניין, אשר אינו מתיישב עם מיהותה של העדה ועם העובדה כי מדובר בנפגעת עבירת מין, באופן שיוביל לדחיית עדותה.

המתלוננת מסרה בעדותה על דברים שהוחלפו בינה לבין הנאשם - תארה שיחות שלמות, זכרה פרטים שונים כגון שבאירוע נשוא האישום הראשון היא לבשה שתי שכבות, משום שהיה קר, והתרשמתי כי לא ניתן להמציא דו-שיח שכזה יש מאין, אלא אם כן **קרה** בעולם המציאות.

השתכנעתי, כי המתלוננת מסרה עדות אמת ושהיא אכן אינה יכולה להוציא דבר שקר מפיה כלפי הנאשם, שאותו ראתה להיות אדם מבוגר, נשוא פנים, וכפי שהתבטאה - כשם שאינה יכולה לשקר ביחס אביה היא אינה יכולה לשקר ביחס למעשי הנאשם (עמוד 77 שורה 10 והלאה).

במהלך עדותה המחישה המתלוננת את עדותה בנקודות הרלוונטיות השונות. כך, למשל, היא הצביעה על החזה שלה, כאשר ציינה שהנאשם נגע בו. היא המחישה את האחיזה במותניה באופן המתיישב באורח סדור עם כלל עדותה. במקומות שונים שילבה פרטים, כגון מה בדיוק ניקתה בחדר מספר 3, כאשר האירוע נשוא האישום הרביעי קרה וכיו"ב **ריבוי פרטים**, באופן שמסיר את החשש כי נרקמה כאן עלילת כזב שלא נבראה בעולם המציאות.

המתלוננת לא העצימה את הדברים **ולא הגזימה**. כך, למשל, הדגישה כי הנאשם ניסה לנשקה אך מעולם לא הצליח משום שהיא לא אפשרה לו זאת. אילו הייתה חפצה להעליל עליו עלילה מה היה מונע ממנה להגיד, למשל, כי הנאשם אכן הצליח לנשקה. כך, למשל, בהתרחשות נשוא האישום השני, כאשר הנאשם ביקש ממנה להוריד את מכנסיה בכדי להוכיח לו האם היא נער או נערה והיא סירבה, השיבה כי הנאשם לא דחק בה מעבר לכך לעשות כן.

ב"כ הנאשם חקר את העדה ארוכות ביחס לאמרותיה בפני משטרת ישראל (עמוד 64 שורה 10 והלאה, עמוד 79 שורה 2 והלאה), וזאת במטרה להציג סתירות בין עדותה לבין אמרותיה. תחילה ביקש להגישן כראייה (עמוד 86 שורה 17) אך בסופו של יום הוא בחר שלא להגיש את אמרותיה כראיה לכך (עמוד 9 שורה 32 לפרוטוקול יום 22.12.21). לפיכך, נמנעה מבית המשפט האפשרות להעריך נכונה האם קיימות סתירות, האם דובר באי הבנה נוכח קשיי שפה, האם דברים

הוצאו מהקשרם וכיו"ב ולכן החקירות בעניין זה נעדרות משקל של ממש. אכן, לא ניתן לשפוט את כלל אמרותיה של המתלוננת, אלא כמכלול אחד ומכלול שכזה לא הוגש בפניי כראייה קבילה.

אני מקבל את הסבריה ביחס לשאלה מדוע היא לא התלוננה בפני הסוהרים האחרים אודות מעשיו של הנאשם, משום שרובם אינם דוברי אנגלית (עמוד 50 שורה 8) והיא הניחה שלא יבינו אותה (עמוד 50 שורה 11).

אני מקבל את הסבריה מדוע מסרה את התלונה רק ביחס למעשים שאותם ביצע הנאשם בגופה ולא ביחס למעשים שאותם ראתה שביצע באחרת (עמוד 89 שורה 5) בהסבירה את אותן נסיבות כדלקמן (עמוד 91 שורה 5 והלאה - עמוד 92):

(2). האישום הראשון:

במעמד ההתרחשות נשוא האישום הראשון, הייתה העדה מבולבלת נוכח מעשיו של הנאשם (עמוד 50 שורה 25 והלאה) היא חשה מושפלת, מבושת (עמוד 51 שורה 13) ותחושה שכזו בהחלט מתיישבת עם פגיעה שכזו.

היא ספרה על יומה הראשון בכלא גבעון, אשר בו שירת הנאשם (עמוד 14 שורה 7 והלאה) ומה קרה ביום שלמחרת (עמוד 15 שורה 11).

ביום שלמחרת קליטתה בכלא גבעון נאמר לה לגשת אל משרדו של הנאשם ושם פגשה בו (עמוד 15 שורה 14, עמוד 29 שורה 19, שורה 29, עמוד 32 שורה 14, עמוד 32 שורה 23). לכאורה, עולה מדבריה כי מדובר בתאריך 25.2.19. למרות העובדה המוצגת בנ/1 שלפיה הנאשם לא עבד באותו יום אין בכך משום פגיעה בעדותה, משום שיש לקבל את התאריך בהסתייגות שבעמוד 30 שורה 15 והלאה, עמוד 31 שורה 10 והלאה, עמוד 59 שורה 1 והלאה ומנגד ראו ת/5 - שהתברר להיות תאריך מעצרה בכלא גבעון. אני מקבל את הטענה כי המתלוננת התבלבלה בתאריך, כך שבפועל לא הייתה התרחשות זו בתאריך 25.2.19 אלא 26.2.19.

הנאשם שאל לשלומה (עמוד 16 שורה 13). נוהלה ביניהם שיחה (תמיד שוחחו בשפה האנגלית - עמוד 41 שורה 14) אודות סיבת הגעתה לישראל (עמוד 17 שורה 1 והלאה). היא הסבירה לו שמשום שהיא לסבית היא מאוימת בארץ מולדתה. הנאשם שאל אותה האם היא לסבית והיא השיבה לו בחיוב (עמוד 17 שורה 5). הוא שאל אותה האם סיפרה למישהו שהיא לסבית והיא השיבה לו בשלילה (עמוד 17 שורה 28). הוא אמר לא שלא תגלה לאיש באגף שהיא לסבית (עמוד 17 שורה 30). במעמד זה, הנאשם ביקש ממנה לגשת אחריו לפינת חדר משרדו כדי שהיא לא תראה בידי האנשים המצויים מחוץ לחדר (עמוד 18 שורה 8, שורה 11). בעת שעמדה בצדי החדר הנאשם שאל אותה האם היא נער או נערה (boy or a girl) (עמוד 18 שורה 17, עמוד 60 שורה 13 והלאה). היא השיבה לו שהיא נערה (עמוד 18 שורה 19). הנאשם התקרב אליה, החל לגעת בה ושאל אותה האם החזה שלה אמתי או מזויף (עמוד 18 שורה 22).

היא השיבה לו כי החזה שלה אמתי (עמוד 19 שורה 1). הנאשם הרים את חולצתה (לא לבשה חזייה - עמוד 20 שורה 2, עמוד 43 שורה 14, עמוד 64 שורה 28 והלאה) (תארה את לבושה העליון - דו שכבתי - עמוד 43 שורה 5, הסבירה את הכיתוב השונה באמרתה במשטרה בעניין זה - עמוד 65 שורה 13 והלאה) ונגע בחזה שלה (הצביעה על החזה שלה - עמוד 19 שורה 9)(עמוד 20 שורה 1). היא מסרה כי יד ימין של הנאשם היא ידו החזקה והסבירה מדוע (עמוד 62 שורה 14). הנגיעה בחזה הייתה נגיעה נמשכת - העריכה כשש נגיעות רציפות ותוך כדי הנגיעות הנאשם שאל אותה האם היא בטוחה שהחזה שלה אמתי (עמוד 63 שורה 19 והלאה). היא חששה מפניו (עמוד 19 שורה 14). היא החלה לבכות והנאשם שאל אותה מדוע היא בוכה (עמוד 19 שורה 17). היא השיבה לו והוא ביקש שתירגע (עמוד 19 שורה 22). המתלוננת עזבה את המקום מבלי שהנאשם מסר לה את כרטיס הטלפון שלשלמו הגיעה למשרד (עמוד 20 שורה 12).

העדה תארה את משרדו של הנאשם ומקמה את האירוע שהתרחש בתוכו (עמוד 33 שורה 8). היא שרטטה היכן בדיוק עמדה כאשר הנאשם נגע בה (עמוד 33 שורה 15 והלאה).

בחקירתו הנגדית, תהה ב"כ הנאשם מהיכן לפתע הגיעה שאלתו של הנאשם בשיחתם הראשונה, האם היא נער או נערה והעדה השיבה בצדק - ששאלה זו ראוי שתופנה אל הנאשם עצמו (עמוד 60 שורה 23) והיא פשוט השיבה לכל מה שהוא שאל אותה (עמוד 61 שורה 1 והלאה).

(3). האישום השני:

בימים שלאחר מכן (עמוד 20 שורה 18)(כיומיים - עמוד 49 שורה 19), שוב נמסר לה לגשת למשרדו של הנאשם כדי לקבל כרטיס לטלפון (עמוד 21 שורה 3). היא הגיעה ועמדה על סף הכניסה למשרדו של הנאשם (עמוד 21 שורה 12). הנאשם שוחח אתה על הכרטיס ואמר לה שיש עם הכרטיס בעיה (עמוד 21 שורה 16). ואז אמר לה הנאשם, כי מישהו באגף אמר לו שהיא ניסתה לשנות את מינה מנערה לנער והאם זה נכון (עמוד 22 שורות 1 - 2, עמוד 67 שורה 2 והלאה). היא השיבה שהיא מעולם לא חשבה לשנות את מינה (עמוד 22 שורה 3). היא שאלה אותו מי האדם שאמר לו את זה והוא השיב לה שאינו יכול לגלות. היא אמרה לו שאותו אדם משקר, כי היא הגיעה לארץ ימים ספורים קודם לכן ולכן אותו אדם לא יכול היה לדעת דבר על כך (עמוד 22 שורה 6 והלאה). הנאשם אמר לה שאם מה שהיא אומרת נכון, כלומר שהיא נערה ולא נער, ושהיא לא ניסתה לשנות את מינה, אז עליה להפשיל את מכנסיה ולהוכיח לו זאת (עמוד 22 שורה 17). היא סירבה (עמוד 22 שורה 21). הנאשם לא דחק בה מעבר לכך בעניין זה (עמוד 67 שורה 27). המתלוננת עזבה את המשרד (עמוד 22 שורה 29).

(4). האישום השלישי:

במועד אחר (עמוד 54 שורה 6, עמוד 68 שורה 24) (אינה יכולה לזכור במדויק את התאריך - עמוד 69 שורה 8 והלאה) ראתה המתלוננת את הנאשם באגף העצורות (עמוד 23 שורה 5). היא ברכה אותו לשלום והוא לא הגיב (עמוד 23 שורה 8). היא עשתה כן, משום שרצתה לגרום לו לחשוף את עצמו ואת מעשיו (עמוד 81 שורה 3). היא הסבירה היטב את הלך הרוח שלה באותה עת בעניין זה ואני מקבל את הסברה (עמוד 82 שורה 25 והלאה). לאחר מכן, היא

ספרה שהחלה לעבוד בחוליה של האגף (עמוד 23 שורה 11). הנאשם הופתע משראה אותה עובדת בחוליה (עמוד 23 שורה 25). הוא שאל אותה האם היא עובדת בחוליה והיא השיבה בחיוב (עמוד 23 שורה 28). במהלך עבודתה (עמוד 25 שורה 20), כאשר העבירה חפצים מאחד החדרים לחדר אחר, הנאשם הגיע מאחוריה אל תוך אותו החדר ואז הוא אחז אותה במותניה (עמוד 25 שורות 26 - 27, עמוד 26 שורה 3) ועקב כך החפץ שאותו נשאה אל אותו החדר נפל, היא מעדה קדימה (המחישה) וחפץ חבל בסנטרה (עמוד 26 שורות 7 - 8). האירוע התרחש בתוך החדר (עמוד 73 שורה 21) (כך שגם אילו היו נתפסות מצלמות הן לא היו מתעדות את שארע בתוך החדר). היא אמרה לו "תראה מה עשית" (עמוד 26 שורה 18) והוא השיב כי הוא מצטער (עמוד 26 שורה 20).

(5). האישום הרביעי:

במועד אחר (עמוד 26 שורה 22), הנאשם ביקש מהמתלוננת לנקות את חדר מספר 3 (עמוד 26 שורה 24), ובשעה שהיא ניקתה את החדר (סיפרה בדיוק מה ניקתה) (עמוד 26 שורה 27), נוהלה בין הנאשם למתלוננת שיחה אודות כתם לכלוך מסוים שעליה לנקותו (עמוד 27 שורה 2), ובשעה שהיא בקשה לצאת מן החדר, הנאשם חסם את גופה מלצאת החוצה (עמוד 27 שורה 6), היא בקשה ממנו שיאפשר לה ללכת ובקשה שלא יגע בה (עמוד 27 שורה 10), הזהירה אותו שאם לא יאפשר לה ללכת היא תצטק לעזרה (עמוד 27 שורה 12), הנאשם אפשר לה לצאת וניקה בעצמו באמצעות סכין את אותו לכלוך דביק ונתן לה אותו (עמוד 27 שורה 16).

בהמשך (אין זה ברור האם כוונתה בהמשך היום או במועד אחר, אך כפי הנראה כוונתה הייתה במועד אחר - עמוד 27 שורה 23) היא דחפה ארון אל תוך החדר, הנאשם הגיע לסייע לה, הוא משך אותה בגופה, היא אמרה לו שאינה מעוניינת שיגע בה (עמוד 27 שורה 27, עמוד 28 שורה 1 והלאה), היא בקשה שניח לה לבצע את העבודה לבדה, הוא עזב, היא דחפה את הארון לבדה (עמוד 28 שורה 11).

במועדים אחרים (עמוד 28 שורה 14) בכל פעם שהיא נדרשה לקבל כרטיס לטלפון, הנאשם נהג לאחוז בה בטרם נתן לה את הכרטיס (עמוד 28 שורה 17), וכך היה מספר פעמים בימים שלאחר מכן (עמוד 28 שורה 21) ובכל פעם הנאשם ניסה לחבקה ולנשקה (עמוד 28 שורה 23), היא בקשה שלא יתנהג ככה (עמוד 28 שורה 27), הבהירה כי הוא מעולם לא הצליח לנשק אותה משום שהיא לא אפשרה לו זאת (עמוד 29 שורה 1, עמוד 86 שורה 9). היא הסבירה כי הייתה זו התנהגות חזרתית משך זמן (עמוד 29 שורה 5: so, that's how everything went there, עמוד 69 שורה 25).

ג. חיזוקים לעדות המתלוננת:

(1). הרישומים והאמרה לעצורה הנוספת:

המתלוננת העידה כי לאחר האירוע נשוא האישום השני, היא השיגה מעצורה אחרת הדוברת את שפתה (מסרה את שמה - bason - עמוד 43 שורה 20, שורה 16), שלה סיפרה מיד (עמוד 44 שורה 28) מה שארע, וכלפיה הביעה

טרוניה ופליאה ביחס להתנהגות הנאשם (עמוד 43 שורה 26, עמוד 44 שורה 13 והלאה) כלי כתיבה ונייר (עמוד 45 שורה 12) והחלה לנהל רישומים על הדברים שביצע בה הנאשם (עמוד 2 שורה 11, עמוד 45 שורה 15).

תחילה שמרה את הרישום לעצמה (עמוד 66 שורה 11) ולאחר מכן מסרה אותו במסגרת תלונתה.

היא הסבירה, שתחילה, נדהמה ממעשיו של הנאשם, ונוכח מיהותה ומעמדה הנחות כלפיו יש לקבל את התנהגותה בראשית הדברים. לאחר מכן, היא החליטה לתכנן כיצד לחשוף את מעשיו של הנאשם כדי שהוא לא יכול להכחישם (עמוד 24 שורה 24 והלאה).

היא הסבירה את תחושת ההשפלה והביוש שהיו מנת חלקה בעת שביצע בה את המעשה המיני המתואר באישום הראשון ואני מקבל את הסברה שתחושות אלו הובילו אותה להחליטה לחשוף את מעשיו (עמוד 51 שורה 13 והלאה, עמוד 76 שורה 6 - התכוונה לאשר את החשיפה של הנאשם לא את הנקמה). העדה אישרה כי היא רשמה לעצמה את הדברים (עמוד 46 שורה 28, עמוד 47 שורה 1) ואמנם הרישום נושא את תאריך ה - 25.2.19 (בהסתייגות ביחס לתאריך - עמוד 49 שורה 6 והלאה - התאריך נמסר לה על-ידי העצורה השנייה), אך היא העלתה את זה עלי כתב כאשר הגישה את תלונתה למנהל הכלא לבקשתו (עמוד 47 שורה 21 והלאה).

אביא מקטע ממה שכתבה העדה בכתב ידה - המסמך הראשון:

לאחר מכן, לבקשת הנהלת הכלא, משום שהיא התבקשה להבהיר את הדברים, היא כתבה את הדברים מחדש (עמוד 48 שורה 5).

להלן מקטע מן המסמך השני (במ/5), אשר נערך על ידי העדה כמכתב תלונה:

הרישומים דלעיל, הגם שכפי הנראה לא נערכו "בזמן אמת", אלא ימים ספורים לאחר מכן (עמוד 66 שורה 6 והלאה), כלומר מיד לאחר שהנאשם ביצע בה את המעשים המדוברים באישום הראשון, הם בהחלט מתיישבים עם תוכן עדותה ומאחר והם מתייחסים רק לאישום הראשון, יש להניח כי הם נרשמו בסמוך לאחר מכן.

אכן, העצורה הנוספת לא הובאה לעדות (עמוד 45 שורה 10) ותתכן הטענה כי מדובר במחדל חקירתי. מנגד,

המתלוננת אינה יכולה לדעת או לצפות את המחדל המשטרתי, כי חוקרי המשטרה לא יתשאלו את אותה עצורה שלה היא סיפרה, ולפיכך כאשר היא מספרת שאמרה לעצורה אחרת מה בדיוק ארע, יש להניח שאכן כך סיפרה משום שבתוך מוחה היא מבינה שאותה עצורה נוספת אכן תישאל אודות הדברים.

מועד חשיפת האירועים, אף הוא מתיישב עם התנהלותה של המתלוננת והיה זה לאחר שהנאשם עזב את האגף והמתלוננת הרגישה כי זו שעת כושר להציפם.

(2). תיאור המשרד והתרשים שציירה:

במעמד העדות תארה העדה את פנים משרדו של הנאשם (עמוד 35 שורה 21 והלאה, עמוד 37 שורה 7 והלאה) הגם שניכר היה שהיא לא יכולה הייתה לשרטט בעצמה את פנים המשרד, משום שאינה יודעת לשרטט ולא משום חוסר בזיכרון (עמוד 35 שורה 10), אלא עשתה כן יחד עם נציגת המאשימה במעמד העדות ואישרה את הציור (קיבלתי את הציור כמוצג למרות התנגדות הנאשם - עמוד 38 שורה 19, נוכח כלל האימוץ, משום שהעדה אמצה אותו לחלק מעדותה[1]), תוך שהיא ממקמת את עצמה בצד פנים החדר (סימנה X)(עמוד 42 שורה 1 והלאה) בעת שהנאשם ביצע בה את המעשים המיניים נשוא האישום הראשון (במ/2):

כפי שנראה בהמשך, הנאשם בעדותו שלל כל אפשרות כי העדה הייתה בתוך משרדו ולדבריו על השיחות שנערכו עמה, שהיו ענייניות, נעשו כאשר היא על סף המשרד.

אכן, גם מסף דלת משרדו יכולה הייתה המתלוננת להבחין במיקומו של המחשב (עמוד 37 שורה 14), במקרר (עמוד 37 שורה 16), בארון (עמוד 37 שורה 20), בכיסאו של הנאשם (עמוד 37 שורה 22), לראות את הכניסה (עמוד 40 שורה 4), את השולחן והעדה אישרה זאת בחקירה הנגדית (עמוד 61 שורה 15 והלאה) ויתכן אף שהיא, כטענת הנאשם, ניקתה את משרדו (עמוד 50 שורה 1). ועדיין, המתלוננת ידעה לשרטט את פנים המשרד, ובמיוחד כאשר הנאשם אישר בעדותו שבתוך המשרד, ליד הקיר קיים "רווח" (עמוד 50 שורה 33) שאפשר באופן טכני את ההתרחשות שנמסרה ושמי שעומד מחוץ למשרד אינו רואה את מה שמתרחש באותה פינה (עמוד 51 שורה 4, והלאה) ומחוץ לטווח הכיסוי של מצלמות המסדרון (עמוד 52 שורה 7).

העדה נשאלה מה ניתן לראות אם עומדים על סף דלת משרדו של הנאשם והשיבה כי ניתן להבחין בכיסאות, במחשב, באדם היושב מול המחשב וכיו"ב (עמוד 41 שורה 1 והלאה).

איני אומר, כי תיאור המשרד הינו בבחינת "פרט מוכמן" המוביל למסקנה, כי אם היא ציירה את פנים המשרד, אזי זו מסקנה נחרצת המלמדת כי היא שהתה בתוכו - הא ותו לאו, שכן כאמור, היא יכולה הייתה להתבונן על המבנה הפנימי גם מסף הדלת, ואין המדובר בראייה ממקור עצמאי היורדת אל זירת המחלוקת ברמה של "סיוע", אך התיאור שלה

שזור היטב בעדותה ומשלים אותו והוא בהחלט עולה כדי "חיזוק" לעדותה.

(3). עדות לאביטל קדושים:

המתלוננת סיפרה על המעשה המיני שאותו ביצע בה הנאשם לאביטל קדושים (עמוד 51 שורה 26 והלאה). היא סיפרה, כי לאחר שהנאשם הועבר לאגף אחר, היא חששה שהוא ישוב לאגף ואז ישוב על התנהגותו ולפיכך היא מצאה לנכון לספר על הדברים לאביטל, שאותה ראתה כאדם שניתן לספר לו על אותם דברים גם משום שהיא מבינה את השפה האנגלית (עמוד 52 שורה 25 והלאה, עמוד 71 שורה 6), אך לא רק - היא ראתה בה: unlike other people, they don't care she can give you a listening ear. (עמוד 71 שורות 14 - 15).

המתלוננת סיפרה כי בעת שאביטל הייתה במשמרת לילה (עמוד 53 שורה 5) היא חלקה עמה את הדברים (עמוד 53 שורה 7 והלאה). לדבריה, היא ספרה לאביטל הכל. אביטל שאלה אותה האם היא בטוחה והיא השיבה לחיוב ואף אמרה לה שהעלתה את הדברים עליי כתב (עמוד 53 שורה 11 והלאה).

אביטל בקשה ממנו להביא את הנייר שאותו כתבה - כך עשתה והיא נתנה לאביטל את הנייר הכתוב (עמוד 53 שורה 15). אביטל קראה את הכתוב ואמרה למתלוננת שהיא תעביר את תלונתה למנהל הכלא.

התנהלותה זו של המתלוננת, אשר מצאה באביטל קדושים, אוזן קשבת רלוונטית - מי אשר דוברת את השפה האנגלית, בהחלט מתיישבת עם מעמדה ומעניקה היגיון לשאלה מדוע אצרה את הדברים בליבה עד אשר שיתפה אותם עם עדה ז.

אביטל קדושים העידה במשפט (עמוד 10 שורה 21 והלאה לפרוטוקול יום 22.12.21).

בעת הרלוונטית שימשה סמלת באגף הנשים בכלא גבעון.

הנאשם היה קולגה שלה בעבודה (עמוד 10 שורה 29 והלאה).

היא מסרה עדות מהימנה ואמינה המאפשר לקבוע ממצאי עובדה בהתאם לה והמחזקת את עדות המתלוננת.

איני מקבל את טענת הנאשם בסיכומיו, כי עדה זו פעלה באופן מניפולטיבי כדי להפיל את הנאשם (סעיף 21 לסיכומים). לא מצאתי סיבה בעלת משקל לטענת עלילת הכזב ודברים שכאלה לא ניתן להפריח לחלל האוויר בלא ראייה בעלת משקל.

לדבריה, בשלב מסוים היא החלה לקבל תלונות מכל מיני עצורות על התנהגות לא נאותה של הנאשם כלפיהן (עמוד 11 שורה 3 והלאה).

תארה שני אירועים שהייתה עדה להם:

הראשון, הלכה אל משרדו של הנאשם, הדלת הייתה סגורה אך לא נעולה, היא פתחה אותה (לא זכרה אם דפקה בדלת לפני כן -עמוד 25 שורה 8) והבחינה בנאשם עומד בצדו הימני של קיר משרדו יחד עם עצורה נוספת (לא המתלוננת - מסרה את תאורה - עמוד 12 שורה 23), שהייתה עם מבט פלרטטני (מחויכת) הנאשם נעמד צמוד אליה (הדגימה - עמוד 30 שורה 31), וכאשר היא נכנסה הנאשם נבהל וקפץ לאחור (עמוד 11 שורה 9 והלאה). היא שאלה את הנאשם מה פשר הדברים והוא השיב לה שהסביר לעצורה את התפקיד שלה בחוליה (עמוד 11 שורה 33). לדבריה, היא בטוחה כי הדלת הייתה סגורה (עמוד 15 שורה 1).

השני, לאחר מכן (לא זכרה לומר כמה זמן אחרי הראשון - עמוד 13 שורה 11 והלאה). הבחינה שדלת המשרד של הנאשם פתוחה. נגשה לסגור אותה, כי יש הנחייה לסגור דלתות כדי שעצורות לא תכנסנה. היא הבחינה בעצורה (מסרה את תאורה), עומדת באותה פינה בחדרו, פניה מבוהלות, צמודה לקיר והנאשם רכון לעברה כאשר ידו האחת נשענת על הקיר (הדגימה) (עמוד 13 שורה 22). אותה עצורה התכופפה מיד מתחת לידו של הנאשם שהייתה מונחת על הקיר ויצאה מן המשרד (עמוד 13 שורה 31). העדה עצמה, שהייתה המומה, הסתובבה ויצאה החוצה (עמוד 14 שורה 1).

העדה דיווחה על שראתה לורד רפאלי, סגנית בית הסוהר, שאמרה לה שהיא תבדוק את העניין (עמוד 14 שורה 9 והלאה). לדבריה, לאחר מכן ורד התקשרה אליה, אמרה לה שנזפה בנאשם והבטיחה לה שזה לא ישוב לקרות (עמוד 14 שורה 20).

אני בהחלט מקבל את עדותה ואת דבריה "אני יודעת מה ראיתי" (עמוד 15 שורה 4). **היא תארה שני אירועים שאליהם נחשפה בלא הקשר לעובדות הנדונות בכתב-האישום**, אך שני אירועים אלו **תומכים** בנטען, משום שם מפריכים את טענות המוחלטת של הנאשם שלפיה לא יתכן שהיה יחד עם עצורה בתוך המשרד, ובפרט כאשר הדלת סגורה.

בכל הקשור למתלוננת, לאחר שני האירועים דלעיל (עמוד 16 שורה 31 והלאה) העידה כי היא הבחינה שהיא עם פנים "נפולות", שאלה אותה מה קרה, ואז המתלוננת אמרה לה שהיא מאוד מפחדת לשתף אותה "מאחר שמדובר באדם שעובד איתי והיא לא יודעת מה התוצאות של זה", ואז המתלוננת ספרה לה שהנאשם "נוגע בה, ממשש את החזה שלה, אומר לה שהוא חושד שהיא גבר ושהוא יאלץ להעביר אותה לאגף גברים...אלא אם כן היא תוכיח אחרת וזה על ידי זה שהיא תחשוף את איבר מינה ובמקרים אחרים שהוא נוגע לה בישבן וזה בערך..." (עמוד 15 שורה 29 והלאה). העדה אמרה לה שתחזור לישון ובבוקר היא תעביר את דבריה הלאה.

מצב רגשי שכזה, אשר בו הייתה נתונה המתלוננת בהחלט מתיישב עם תלונתה והדברים שביצע בה הנאשם

אשר הממו אותה.

בבוקר, העדה שיתפה את שנמסר לה עם מנהל האגף הנוסף ציון יונס (עמוד 16 שורה 21). הוא ביקש שהמתלוננת תגיע אליו. היא קראה למתלוננת אשר שתפה אותו בכל מה שסיפרה לה (עמוד 16 שורה 23). תחילה, ספרה המתלוננת בנוכחות העדה, אך לאחר מכן העדה יצאה מן המשרד "ונתתי לה לגולל את הדברים" (עמוד 16 שורה 27). ציון ביקש מהעדה שהמתלוננת תעלה את תלונתה על הכתב והוא יעביר את תלונתה הלאה (עמוד 17 שורה 4 והלאה). המתלוננת מסרה לה את הדברים הכתובים בשפה האנגלית. ציון התקשה לקרוא, הוא ביקש מהעדה לתרגם את הכתוב, העדה תרגמה (זיהתה את כתב ידה - עמוד 17 שורה 10). העדה העבירה את המסמך של המתלוננת יחד עם התרגום שלה לציון שמעביר את המסמכים הלאה (עמוד 17 שורה 12).

סיפרה כיצד נודע לה מפי המתלוננת שסוהרת בשם גילי נגשה אל המתלוננת, חקרה אותה על הדברים ומה עשתה בעקבות הגילוי (עמוד 17 שורה 27 והלאה).

עוד סיפרה על סוהרת נוספת בשם אנג'ל, אשר פנתה אל העדה ושאלה אותה אודות המקרה ותוך כדי השיחה סיפרה שהיה מקרה שבו הנאשם "ניסה לנשק אותה בפה ואז היא עצרה אותו" (עמוד 18 שורה 28).

אני דוחה את הטענה שהעדה רקמה עלילת כזב נגד הנאשם. אילו הייתה חמושה בעלילת כזב הייתה יכולה לומר כי היא ראתה את הנאשם מבצע מעשה אסור במתלוננת, אולם לא כך העידה והיא אפילו מסרה כי כלל אינה יודעת במה הנאשם מואשם (עמוד 19 שורה 9 והלאה).

יחד עם זאת, במענה לשאלות בחקירה הנגדית בלבד, הוסיפה כי הנאשם נהג לשם מוסיקה לעצורות באגף ולהתבונן בהן רוקדות (עמוד 21 שורה 1) וכן שמעה מפיו של הנאשם הערות ביחס למתלוננת, כגון שיש לה ישבן "מפואר" וכיו"ב (עמוד 20 שורה 13).

השתכנעתי שאין לעדה כל סכסוך עם הנאשם (עמוד 22 שורה 7), שמעמד העדות אינו קל עבורה, ושאכן "כואב לי מאוד להיות כאן וכואב לי מאוד לראות אותו כאן ואני לא חושבת שדוד הוא איש חד ממדי שיש בגינו רק הטרדות מיניות, ממש לו. יש כאן אדם כריזמטי, מצחיק, נעים והיה גם חבר טוב. ואם אתה חושב שקל לי לעמוד כאן אתה טועה, אבל יחד עם זה שהוא היה אדם כזה, גם היו הטרדות מיניות ומעברי חציית גבולות שלא היו אמורות להיות" (עמוד 22 שורות 7 - 12).

לדבריה, היא זו שבקשה לצאת מן האגף משום שאותה עת עברה טיפולי פוריות ולא משום שהנאשם ביקש להוציאה ממנו (עמוד 22 שורה 18) ואף אם לצורך הדיון היו בין השנים שיחות לא נעימות על רקע תפקודה (עמוד 23 שורה 19 והלאה), קשה לקבל שמכאן ועד רקימת עלילה כוזבת - זוהי דרכה של העדה.

הוסיפה שלא היה נוהל כתוב שאסר להימצא יחד עם עצורה באותו חדר אך היה "נוהג" (עמוד 25 שורה 4).

אני מקבל את עדותה, כי המתלוננת לא סיפרה לה היכן בדיוק עמדה בחדרו של הנאשם בעת שביצע בה את המעשים המיניים ולפיכך היא לא יכולה הייתה להמציא את סיפור שני המקרים הנוספים ולא עשתה כן רק כדי לתמוך בעדותה של המתלוננת (עמוד 28 שורה 21 והלאה).

מכל האמור לעיל מתקבלת ראייה מהימנה ואמינה שבהחלט מחזקת את עדות המתלוננת ופורמת את גרסתו של הנאשם.

(4). ציון יונס:

בעת הרלוונטית היה העד מנהל האגף בחפיפה עם הנאשם (עמוד 46 שורה 18 והלאה).

הוא מסר שאביטל פנתה אליו ואמרה לו שהמתלוננת רוצה להגיש תלונה נגד הנאשם (עמוד 47 שורה 4 והלאה). ואכן, בחלוף כעשר דקות הגיעה המתלוננת, היא רצתה לוודא שהוא מנהל האגף, והיא סיפרה לו ש"הוא נגע בה או משהו כזה" (אשר כי שפת האנגלית אינה שגורה בפיו). הוא ביקש מאביטל לתרגם את כל המסמך - כך נעשה והוא העביר את התלונה למפקדת הישירה שלו, שהיא סגנית מפקדת בית הסוהר.

הוסיף, כי המתלוננת סיפרה לו שהנאשם הרים לה את החולצה ונגע לה בחזה ובמקרה אחר הוא ביקש ממנה להוכיח שהיא אישה ושתראה לו את איבר המין שלה (עמוד 47 שורה 28 והלאה).

הבהיר, כי בעת שהמתלוננת הגיעה אליו היא לא נראתה לחוצה, דיברה בלחש (אגב זה סגנון דיבורה של המתלוננת) אך **נראתה מפוחדת** (עמוד 48 שורה 26).

הוא רשם מזכר (9/ת) מתאריך 11.8.19, המתעד את תלונת המתלוננת, כדלקמן

אני קובע, שיש בעדותו חיזוק והשלמה הן לעדות המתלוננת והן לעדות אביטל בדבר השתלשלת העניינים שהובילה לתלונת המתלוננת.

(5). ורד רפאלי:

בעת הרלוונטית הייתה סגנית מפקד כלא גבעון.

הוגשה בהסכמה הודעתה במשטרה (ת/11).

בהודעתה ובעדותה (עמוד 13 שורה 2) פרטה אודות כל התלונות שהגיעו לאוזניה ביחס לנאשם, ובין השאר, התלונות שהגיעו אליה מאביטל, אשר אמרה לה כי הנאשם פוגש עצורות בתוך החדר, מול השולחן אלא בצד החדר והוסיפה שאביטל אמרה לה שכאשר הנאשם פוגש עצורות בחדרו "היא לא רואה אותו כשמגיעות אליו אסירות, היא לא רואה אותו" (עמוד 13 שורה 7).

היא **אישרה שכאשר המתלוננת מסרה את תלונתה הנאשם כבר לא היה מנהל אגף**, אלא הועבר מתפקידו (עמוד 12 שורה 6) **ובכך נמצא חיזוק לדברי המתלוננת שהיא אזרה עוז להגיש את התלונה כאשר הנאשם הועבר מתפקידו וחששה כי ישוב אל האגף.**

עוד ניתן למצוא בעדותה סתירה לטענת הנאשם, כי הוא מעולם לא נהג לקבל עצורות בתוך משרדו, משום שלאחר שאביטל התריעה בפניה ביחס להתנהגותו זו, **מצאה העדה לנכון להעיר לנאשם על כך**. וכך אישרה בתכתובת מייל שהוגשה בהסכמה (ת/13):

בין אם מדובר היה בנוהל ובין אם נוהג, ובין אם אמצעי זהירות אחר שבו נקטה העדה אין לכך כל משמעות, שהרי הנאשם עצמו העיד כי כלל לא פגש עצורות **בתוך** חדרו. והנה, ראייה הסותרת את גרסתו העקרונית.

אני קובע שאין כל משמעות לטענת הנאשם בסיכומיו (סעיף 28), כי מאחר ולא היה "רעש מודיעיני" ביחס למעשי הנאשם, יש מכך להסיק בהכרח כי המעשים שאותם תארה המתלוננת לא התקיימו. ברור לכל, שאין הכרח לקיומו של "רעש מודיעיני" מאלף טעמים שונים.

(6). עדות אנג'לין נוגבקר:

זוהי סוהרת בטחון בכלא גבעון אשר העידה (עמוד 23 שורה 1 והלאה) ומסרה בהודעתה על התנהגותו של הנאשם, כדלקמן: **"הוא התקרב אלי וניסה לנשק אותי בפה**. באותו רגע עצרתי אותו והסברתי לו שאני אישה נשואה ושזה לא יקרה בינינו...הוא אמר לי משהו כמו אני מצטער וזהו" (נ/2 שורה 12).

ניכר היה בעדותה כי היא מבקשת **לצמצם** את האירוע שבמסגרתו ניסה הנאשם לנשקה, כאשר מקמה את הנשיקה יותר "לכיוון הלחי כנראה" (עמוד 24 שורה 1) וכן שזהו נוהג התמים של הנאשם לנשק ולחבק את כולם (עמוד 24 שורה 24 והלאה), וכי "הוא לא ניסה להתחיל איתי. בטוח" (עמוד 25 שורה 9).

איני מקבל את ניסיונה המצמצם בעניין זה, שכן ניכר היה כי היא אינה מבקשת לשתף את בית-המשפט במלוא תמונת האירוע והנופך החברי שהוענק לאירוע לא היה אמין: "הוא לא התחיל איתי, הוא פשוט נישק אותי טיפה קרוב לשפתיים" (עמוד 27 שורה 33). אם היה זה אירוע חברי תמים מדוע עצרה את הנאשם בנימוק: "...אמרתי לו **זה לא מתאים ואני אישה נשואה**" (עמוד 30 שורה 19).

יחד עם זאת, בבסיסה, אני קובע שעדה זו מסרה עדות מהימנה ואמינה, אשר אף היא מבקעת את עדותו המוחלטת של הנאשם, אשר כפי שנראה מסר הכחשה מוחלט לכל מצב דברים שבמסגרתו **ניסה** לנשק את העדה - אם הייתה זו נשיקה חברית תמימה על הלחי, כפי שצירה אותה העדה וכפי נוהגו של הנאשם כלפי כולן - **מדוע יכחיש זאת הנאשם** ?

(7). גילי גרש:

אני קובע שאין בעדותה דבר וחצי דבר מהותי המשפיע על זירת המחלוקת.

זוהי סוהרת אשר שירתה באגף.

כל שניתן לדלות מעדותה שהיא מכירה את המתלוננת כאחת מן העצורות ששהו באגף (עמוד 13 שורה 12) ושהיא מכירה את הנאשם מכוח תפקידו באגף.

היא נשאלה ביחס לשיחה שהייתה לה עם המתלוננת לאחר שהיא מסרה את תלונתה או לאחר שהמתלוננת חזרה מהליך העימות עם הנאשם, והכחישה כל מהלכים של שיבוש החקירה (עמוד 19 שורה 12, עמוד 20 שורה 10).

כל עדותה הייתה **כללית ביותר** שאינה מאפשרת לקבוע ממצאי עובדה ביחס לזירת המחלוקת בתיק זה ואני קובע כי לא ניתן להסיק את מסקנות הנאשם המתוארות בסיכומיו ביחס אליה (סעיף 34).

(8). הנאשם:

הנאשם מסר לחלוטין עדות בלתי מהימנה ובלתי אמינה, שאינה מתיישבת עם ראיות שנשמעו.

הוא אישר כי עבד כמנהל אגף בשירות בתי הסוהר ותפקידו האחרון היה מפקד אגף 2 בכלא גבעון (עמוד 31 שורה 1 והלאה).

מתוקף תפקידו הוא הכיר את המתלוננת (עמוד 31 שורה 5).

עמוד 15

לדבריו, הכיר אותה רק כאשר בקשה לקבל כרטיס חיוג (עמוד 31 שורה 10).

הוא אישר, כי בתאריך 25.2.19, כמתואר במסמך שלהלן הוא היה בחופש ולא עבד בעבודה:

בדרך זו ביקש להפריך את **כל** עדותה של המתלוננת, אשר העידה כי האירוע הראשון התרחש בתאריך 25.2.19. ואולם, אני קובע שאין למסמך זה כל משקל נוכח זירת המחלוקת, שהרי ראינו כי המתלוננת הסתייגה וחזרה והסתייגה מן התאריך. בנוסף, היא הייתה ללא מכשיר טלפון והתעדכנה אודות התאריך המדובר מפיה של חברתה, העצורה האחרת. בהחלט יתכן שהמתואר באישום הראשון ארע ביום שלמחרת - יום שבו עבד הנאשם או ביום אחר. ואכן, כתב-האישום תוקן לתאריך 26.2.19 - מועד קרות האישום הראשון.

הנאשם הכחיש באופן גורף את שיוחס לו בכל אחד מן האישומים השונים (עמוד 32 שורה 6, עמוד 37 שורה 2 והלאה) הוא כפר בטענות המתלוננת: "**מעולם לא היו דברים כאלה**" (עמוד 32 שורה 12).

טען שהמגע **היחיד** שהיה לו עם עצורות הוא למסור להן את כרטיס החיוג שהגיע להן (עמוד 32 שורה 30).

הוא אישר כי חדר משרדו נראה באופן כללי כפי שציירה אותו המתלוננת (עמוד 34 שורה 18 והלאה).

טען שהוא מעולם לא הורה למתלוננת לעמוד בצד החדר ליד הקיר (עמוד 35 שורה 17).

טען שהעצורות שהגיע אליו "**הם גם לא עברו את הפתח של הכניסה של המשרד**" (עמוד 35 שורה 19) והדגיש כי לא יתכן מצב דברים שעצורה תכנס אליו לחדר משרדו ואם נדרש למסור לה דבר מה היה זה על **סף הדלת** (עמוד 35 שורה 23 והלאה, עמוד 36 שורה 7, עמוד 43 שורה 28), למעט עצורות שנכנסות לשטוף את המשרד.

הכחיש **לחלוטין** מצב דברים שבו שהה עם עצורה בתוך המשרד כאשר הדלת סגורה (עמוד 36 שורה 11, שורה 30).

עדותיה **טוטאלית** והוא שב והשתמש במילה "**מעולם**" כדי להמחיש שלא יתכן מצב דברים כפי הטענה, ובכלל זה ששהה עם עצורה ביחידות בחדרו. לדבריו, הוא מעולם לא סגר את הדלת גם לפני ההנחיה מורד וגם לאחריה (עמוד 36 שורה 15). הדלת תמיד הייתה פתוחה (עמוד 36 שורה 21). וכן: "לא הייתה אף אחת אצלי במשרד" (עמוד 43 שורה 26).

לדבריו, הוא **מעולם** לא ניהל עם המתלוננת שיחה, שבמהלכה בכתה בפניו (עמוד 43 שורה 31 והלאה) מעולם לא ניהל עם המתלוננת כל שיחה שכזו (עמוד 44 שורה 1) **וזאת בניגוד לדברים שאמר בעימות עמה** (במ/א7):

וכן:

זוהי סתירה חזיתית המנקבת את גרסתו המוחלטת.

כאשר נאשם אוחז בעדות כה מרחיקה וכה טוטאלית, הרי שכל כזב שכזה, הנוגע לפרט רלוונטי, היורד לשורש העניין מנקב את גרסתו מן המסד עד הטפחות.

כאשר הוא נשאל ביחס לכך, הבין כי עליו לספק הסבר, והנה נזכר לפתע שניהל שיחה כזו כאשר המתלוננת בפתח הדלת (עמוד 44 שורה 23).

איני מקבל את התיאור שמסר, כתיאור אמין או מהימן, שלפיו הוא יושב (עמוד 47 שורה 2) מאחורי שולחנו, המתלוננת ניצבת על סף דלת משרדו, משוחחת עמו, היא פוצחת בבכי והוא ממשיך את "השיחה" מאותו מרחק מבלי שכלל מברר מדוע היא בוכה - הוא לא שאל אותה שאלות (עמוד 46 שורה 1) ורק חושב לעצמו בתוך לבו כיצד הוא יכול לעזור לה - לעזור במה - אם לא בירר מדוע היא בוכה? (עמוד 45 שורה 1 והלאה).

הנאשם לא יכול היה למסור פרט הגיוני ביחס לאותה שיחה - כיצד החלה השיחה? כיצד חדלה המתלוננת מבכייה? מדוע בכתה? כיצד הסתיים האירוע? בנוסף, הוא לא יכול היה לתת הסבר מדוע אמר לה שתהיה סבלנית (שורה 24 לבמ/7א) **אם כלל לא בירר מדוע היא בוכה ומה בעייתה, וכל עדותו בעניין זה אינה סבירה ואינה הגיונית בעיניי** (עמוד 46 שורה 1 והלאה). כך גם ניסיונותיו השונים להסביר את התהייה: "זה מתמימות שאלתי, בתמימות אמרתי" (עמוד 48 שורה 31).

לכן, כאשר נאשם מעיד באופן כה מוחלט, כי לא ניהל שיחות שכאלו ולא פגש עצורות בתוך משרדו, ומגיעה ראייה המנקבת את אותה מוחלטות, כגון עדותה של אביטל אשר העידה כי אכן ראתה מצב דברים שכזה, מתקבלת המסקנה, כי כשם שהנאשם העמיד מערך כולל ומוחלט של הגנה שהתבצר בקו שכזה, אזי ניקוב של אותו קו הגנה מנקב את כלל הכחשתו גם ביחס לנטען כלפיו במעשים שביצע במתלוננת.

הנאשם, אשר הכחיש את הדברים שהעידה אביטל (עמוד 39 שורה 28) הבין כי עדותה של אביטל אינה מסתדרת עם הכחשתו הכוללת וניסה לתרץ את עדותה בכך שתפקודה באגף היה לא תקין באופן שהוביל אותו לבדוק את האפשרות כי אביטל לא תעבוד באגף (עמוד 39 שורה 9 והלאה). ואולם, כפי שביארתי לעיל, לא שוכנעתי כי אביטל "התהפכה", כטענתו מאז שהוא אמר לסוהרת אחרת שהוא מתכנן שהיא לא תעבוד יותר באגף (עמוד 40 שורה 23) ושהיא בקשה להעליל על הנאשם עלילת כזב נוכח חילוקי דעות עם הנאשם ותפקוד לקוי שלה באגף. אני דוחה את טענתו כי אביטל לקחה אותו כ"פרויקט" (עמוד 55 שורה 20) מאז שהיא שמעה שהוא לא מעוניין שהיא תעבוד באותו אגף ולכן העלילה עליו עלילת כזב.

לא שוכנעתי בטענתו של הנאשם, שהמתלוננת העלילה עליו עלילת כזב רק משום "שהיא רצתה להישאר כמה שיותר בארץ ולא לטוב בחזרה" (עמוד 40 שורה 29), שהרי ראינו כי כאשר העידה במשפט היא כבר הייתה במצב של משוחררת אשר קיבלה מקלט באוסטרליה, ואשר הייתה צפויה לעזוב את הארץ בימים הקרובים לאחר עדותה. הנאשם לא יכול היה למסור הסבר סביר לתהייה זו (עמוד 41 שורה 1) ואין להבין מדוע בקשה לטפול דווקא עליו אשמה שכזו. לא ניתן להסיק, כי המתלוננת הייתה מודעת למדיניות ההגירה של ישראל ולא ניתן להסיק כי היא ידעה שבדרך זו יושהה גרושה והיא גם לא נחקרה על כך.

בהמשך, השיב הנאשם שהמתלוננת "אני חושב שהיא פחדה לחזור לארץ" (עמוד 41 שורה 12). לעניין זה עולה לדיון השאלה, מהיכן ידע על פחדה, אשר נבע מכך שהיא לסבית, אם היא מעולם לא ניהלה עם הנאשם שיחה על רקע זה, כטענתו? מדוע הבין הנאשם כי המתלוננת פחדה לחזור לארצה אם כל הקשר שלו עמה התמצה רק במתן כרטיס החיוג על סף דלת משרדו, בלא שיח נוסף? הנאשם נשאל על כך. הוא אישר כי המתלוננת לא שיתפה אותו בנטייתה המינית העומד ברקע לחששה, אך לא יכול היה להסביר מדוע אם כך הסיק שהיא חששה לשוב לארצה (עמוד 41 שורה 16 והלאה). כאשר הבין כי עליו לתת הסבר לכך הוסיף את המילה "כנראה": "אמרתי כנראה שהיא פחדה לחזור לארץ" (עמוד 41 שורה 23).

בצר לו, כאשר הבין כי הוא לא יכול להצביע על מניע של ממש שיוביל את המתלוננת להגשת התלונה ברח להסבר ערטילאי אחר: "...כנראה שמישהו הדריך אותה, מי שהדריך אותה..." (עמוד 43 שורה 8). הוא נשאל מדוע שמשהו ידריך אותה והשיב: "אין לי מושג" (עמוד 43 שורה 11). כך, היה סגנון עדותו - תשובות שאותן שלף מן הגורן ומן היקב בלא הקשר או הגיון, רק כדי להשיב תשובות.

הנאשם לא יכול היה להתמודד עם עדותה של אנג'לי נוגבקר (נ/2) אשר העידה כי הנאשם ניסה לנשק אותה (עמוד 57 שורה 6 והלאה). כהרגלו, מסר **הכחשה גורפת** ולא ברור כיצד הכחשה גורפת שכזו מסתדרת עם עדותה המהימנה והאמינה של אנג'לי, אשר תארה סיטואציה לפי תומה, מבלי הקשר ישיר לדברים הנדונים בתיק זה באופן שמוביל לחשש נוסף, כי זהו נאשם אשר החליט להעיד עדות המכחישה באופן מוחלט כל מצב דברים החורג משיחה מקצועית עם אישה במסגרת עבודתו.

העדות הבלתי מהימנה והאמינה של הנאשם, כפי שפרטתי לעיל, אף היא מחזקת את עדותה של המתלוננת.

(8). עדות גילי גרש:

סוהרת, אשר שירתה באגף תחת פקודו של הנאשם (עמוד 13 שורה 10).

העידה כי לא שבשה מהלכי חקירה כפי שנטען כלפיה ולא שתפה את המתלוננת אודות פרטי החקירה (עמוד 13 שורה 23 והלאה).

לא הייתה בעת הרלוונטית באגף המדובר (עמוד 14 שורה 6).

מלבד עדותה, שלפיה בעת ששירתה באגף היא מעולם לא ראתה את דלת משרדו של הנאשם סגורה, לא הוסיפה דבר לזירת המחלוקת (עמוד 14 שורה 18).

אף אם לצורך הדיון, והדיון בלבד, אקבל את עדותה בעניין זה איני סבור, כי יש בה כדי ללמד כי הדברים שעליהם העידה המתלוננת לא התרחשו, משום שגם לפי עדותה אין לומר שמאה אחוז מזמן עבודתה שהתה באגף מול דלת משרדו של הנאשם, כאילו הייתה מעין מצלמת וידאו החולשת על כל שארע במשרד (עמוד 15 שורה 16 והלאה).

ד. מסקנות:

המאשימה הביא לבית-המשפט ראיות כנדרש בפלילים להוכחת אשמתו של הנאשם ובראשן עדותה המהימנה והאמינה של המתלוננת, המאפשרת גם כשלעצמה, לבסס את הרשעתו, כנדרש בהליך זה, ומעבר לכך חיזוקים רבים לה: הרישום שאותו ערכה, נסיבות הגשת התלונה, עדותה של אביטל ועדותו הכוזבת של הנאשם.

ה. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם ביחס לכתב-האישום, בעבירות כדלקמן:

באישום הראשון, עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 והטרדה מינית לפי סעיף 3 (א) (4) + 3 (א) (6) (ח) + 5 (א) רישא לחוק למניעת הטרדה מינית תשנ"ח - 1998.

באישום השני, עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 והטרדה מינית לפי סעיף 3 (א) (4) + 3 (א) (6) (ח) + 5 (א) רישא לחוק למניעת הטרדה מינית תשנ"ח - 1998.

באישום השלישי, עבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977.

באישום הרביעי, ריבוי עבירות של מעשה מגונה לפי סעיף 348 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 וריבוי עבירות של הטרדה מינית לפי סעיף 3 (א) (4) + 3 (א) (6) (ח) + 5 (א) רישא לחוק למניעת הטרדה מינית תשנ"ח - 1998.

ניתנה היום, ג' סיוון תשפ"ב, 02 יוני 2022, במעמד הצדדים

[1] ד"נ 23/85 **מדינת ישראל נגד דוד טובול**, מב (4) 309 (1988) "כאשר עד מוסר תוך כדי עדותו בבית המשפט, כי אכן אמר או כתב דברים פלוניים במועד כלשהו בעבר וכי דברים אלו הם דברי אמת, יש בכך משום אימוץ בדרך האיזכור של הדברים הללו, שנמסרו או נרשמו במועד כלשהו לפני המשפט, והם הופכים בכך ipso facto לחלק מן העדות הנמסרת בבית המשפט, וזאת גם אם העד אינו חוזר מילולית על תוכן הדברים, וגם אם התוכן לא מוקרא ולא מצוטט מחדש בעת מתן העדות. נתאר לעצמנו, כי עד מאזכר תוך כדי עדותו מכתב פלוני שנכתב על-ידיו בעבר ומוסר לבית המשפט כי מה שנכתב במכתב הוא בגדר דברי אמת; אישור בדיעבד כמתואר, תוך כדי מתן העדות, הופך את תוכן המכתב כולו לחלק מן העדות. הוא הדין, למשל, אם העד מאשר אמיתותה של הודעה שנמסרה למשטרה או של דברים אשר אותם השמיע באוזני אדם אחר מחוץ לכותלי בית המשפט: אימוצם הכוללני של הדברים מביא להכללתם בתוך העדות, אף ללא פירוט מחדש של התוכן. יכול, כמובן, שתוכן הדברים אשר אותם מאמץ העד בדרך האיזכור שונה ממה שנטען על-ידיו בחלק אחר מעדותו לפני בית המשפט. אם כך יקרה, הרי נוצר בכך מצב הדומה לזה בו העד טוען בעדותו תחילה עובדה פלונית, ובהמשך החקירה הראשית, בעת החקירה הנגדית או בעת החקירה החוזרת, טוען את היפוכו של דבר."